

paa, at der findes en farlig Afgjørelse Sted ved denne Lov, dersom den vedtages saaledes, som den foreligger. Der er ogsaa andre Servituter her i Landet paa visse Eiendomme, og Ingen veed, hvad Næblik der kan blive gjort Forslag om at afløse dem. Den enkelte Mand, der nu besidder Bondefjord, har ikke betalt nogen Erstatning for den Servitut, som hviler paa denne, nemlig at Godseierne ikke kunne sammenlægge den efter Godtbefindende, at man ikke kan indtage den under Herregaarden o. s. v., og der er heller Ingen, som kan bevise, at hans Forgængere i samme Stand have betalt Noget derfor. Vil man da her gjøre gjældende, at man, fordi den nuværende Eier ikke har faaet Noget for at paatage sig Servituten, og heller ikke Andre bevislig have faaet nogen Betaling derfor — eller fordi dette, om det end maaskee er Tilfældet, dog ikke sikkert kan oplyses — gjerne kan gaae hen og borttage denne Servitut uden at give de nuværende Eiere nogen Erstatning derfor? Det forekommer mig, at der fra den foreliggende Sag kan drages en høist farlig Analogi til andre Tilfælde, og det vilde efter min Mening være baade uretfærdigt og i alle Henseender fordærveligt for Staten, hvis noget Saadant kunde sættes igjennem; men hvorledes vilde en af de Mænd, der sidde her i Salen og stemme for denne Lov, stille sig ligeoverfor det Spørgsmaal, jeg har berørt? Det forekommer mig, at de bringe sig i en meget vanskelig Stilling ligeoverfor dette Slags Spørgsmaal, naar de stemme for denne Lov, og dette er en af de Grunde, hvorfor jeg indtager en saa yderst forsigtig Afspærd i denne Sag. Det har nemlig albrig været min Mening, at jeg vilde nægte denne Lov min Stemme, dersom man kunde paavise, at de tidligere Eiere af de Grunde omkring Kjøbenhavn, hvorom her er Tale, havde faaet et Bederlag for den Servitut, der var bleven dem paalagt, idet jeg da vilde finde, at Staten var i sin gode Ret, naar den vilde have Gjengjæld og Betaling af de nuværende Eiere, som have kjøbt deres Eiendomme af dem, der i sin Tid have faaet Erstatning for Servituten; men det er netop, fordi de Dplysninger, som ere skaffede tilveie af den ærede Ordfører, tyde paa det Modsatte, og fordi Fleertallet i Udvalget

ikke har været istand til at bevise, at et saadant Bederlag er blevet givet, at jeg afholder mig fra denne Lov og ikke vil give den min Stemme, idet jeg ikke vil sætte mig selv i en saa farlig Stilling som den paapegede med Hensyn til andre Spørgsmaal, der ogsaa kunne opstaae her i Landet. Derfor stemmer jeg imod Loven, hvadenten det subbdiaire Forslag af Udvalgets Mindretal bliver vedtaget eller ikke, men jeg vil iøvrigt stemme for det sidstnævnte Forslag.

Müller: Da jeg tillod mig at bede om Ordet, kunde jeg gjerne have bedet om det for en kort Bemærkning, og hvad jeg har at sige, skal heller ikke blive Meget. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) gjentog idag, hvad der tidligere er blevet sagt, at Besidderne af disse Grunde havde erhvervet dem med Bevidstheden om den Servitut, der hvilede paa dem; men dette er ikke saa aldeles rigtigt. Bevidstheden om Servituten har maaskee været tilstede tidligere; men i de senere Aar er det ligesaa vist, at Afskillige have kjøbt deres Grunde med Bevidstheden om, at Servituten vilde blive hævet; — de kunne nu have haft Ret eller Uret deri, derom skal jeg ikke strides. Det er saaledes Tilfældet, at i det Tillæg, som ledsager det Andragende, der er indgivet af Grundeiere indenfor Demarcationslinien paa den sjællandske Side, findes opført under Udenbyses Vesterkvarter Nr. 120 en Grundeiendom, der er kjøbt for 7 Rd. pr. □ Alen, og en anden Eiendom, der er kjøbt for 10 Rd. pr. □ Alen, og man kan da være overbevist om, at disse Kjøbere ikke have haft den fjerneste Idee om, at Servituten vilde vedblive at hvile paa disse Eiendomme; tvertimod, de have haft en Overbeviisning om, at den ligefrem vilde ophøre ved Fæstningsværkeres efter stor Sandsynlighed snart forestaaende Nedlæggelse. — Jeg skal endnu kun berøre et Punkt fra forrige Behandling, da Tiden allerede var meget langt fremrykket. Den ærede Finansminister yttrede blandt Andet om det tidt omtalte Bederlag, at Menneskene dengang — i 1660 eller 1661 — ikke vare anderledes end nu, og at de vistnok vilde have forlangt et Bederlag, saafremt de havde fundet sig foranledi-